

KELLEY ARMSTRONG

PŘIVOLÁVÁNÍ

Nejtemnější síly

KELLEY ARMSTRONG

PŘIVOLÁVÁNÍ

Nejtemnější síly

2014

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie.
Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami,
ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Copyright © 2008 by KLA Fricke Inc.
Translation © 2014 by Sylva Švihelová
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE SUMMONING,
přeložila Sylva Švihelová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v červnu 2014

ISBN 978-80-87910-37-5

Dceři Julii za to, že statečně přetrpěla mé otázky ohledně života dnešních teenagerů a nekoulela očima víc, než bylo nutné.

K. A.

Překulila jsem se na záda a po tvářích mi začaly stékat horké slzy. Ale ne ze stesku po domově. Přemohl mě pocit studu. Trápnosti. Ponížení.

Vyděsila jsem tetu Lauren i svého tátu. Budou si lámat hlavu, co teď se mnou. Co se vlastně stalo. Jak zase dát všechno do pořádku.

A škola...

Uslzené tváře mi hořely studem. Kolik lidí mě slyšelo ječet? Kolik jich zvědavě nahlíželo do té třídy, kde jsem se rvala s učitelem a blábolila o tom, že mě pronásleduje mokvající školník? A kolik z nich sledovalo, jak mě odnášejí připoutanou na nosítka?

A jestli někdo neviděl celé drama v přímém přenosu, nepochybně se k němu tahle historika donesla. Každý teď ví, že Chloe Saundersové přeskočilo. Zešílela, je cvok, a teď je někde zavřená s podobně postiženými.

O dvanáct let dříve...

MAMINKA ZAPOMNĚLA tu novou slečnu na hlídání varovat před sklepem.

Chloe balancovala na schodišti a natahovala baculaté ručičky nahoru, aby se mohla chytit zábradlí po obou stranách. Třásla se tak, že měla co dělat, aby se udržela. Na rozklepaných nožkách se jí pohupovaly bambulky bačkůrek s hlavičkami Scooby Doo. Přerývaný dech prozrazoval, jak je rozrušená. Fuhněla, jako by běžela o život.

„Chloe?“ Emilyin tlumený hlas sem doléhal z tmavého suterénu. „Tvoje máma říkala, že kola je ve sklepě na potraviny, ale nikde ji nevidím. Můžeš přijít dolů a ukázat mi, kde ji najdu?“

Maminka přece říkala, že Emily o tom sklepě ví. Chloe zavřela oči a usilovně přemýšlela. Než máma s tátou odešli na večírek, hrála si u televize. Když uslyšela mámino volání, vyběhla za ní do předsíně rozloučit se. Maminka ji sevřela v objetí a rozesmála se, když ji Chloeina panenka málem šfouchla do oka.

„Vidím, že si hraješ s princeznou – teda vlastně s *pirátkou* Jasmínou. Už vysvobodila chudáka Aladina ze spárů zlého džina?“

Chloe zavrtěla hlavou a zašeptala: „Řekla jsi Emily o sklepě?“

„Zajisté. Slečna Chloe v žádném případě do sklepa nesmí. Dveře zůstanou zavřené.“ Objevil se tatínek a maminka se na něj obrátila: „Měli bychom se opravdu přestěhovat, Steve.“

„Stačí říct. Klidně hned zítra vyvěsíme inzerát.“ Pohládl Chloe po vlasech. „Buď hodná a nezlob Emily, broučku.“

A byli pryč.

„Chloe, já vím, že mě slyšíš,“ vřískala Emily.

Odlepila prstíky od zábradlí a nacpala si je do uší.

„Chloe!“

„Já n-nemůžu do sklepa,“ volala na ni Chloe. „J-já tam ne-smím.“

„Teď tě hlídám já a říkám, že smíš. Už jsi velká holka.“

Přinutila se přesunout jednu nohu o schod níže. Hrdlo se jí sevřelo a začala vidět rozmazaně. Neměla daleko k pláči.

„Chloe Saundersová, máš pět sekund, jinak tě sem odtáhnou a zamknu za tebou dveře.“

Rozběhla se tak rychle, až se jí zapletly nožky. Skutálela se dolů pod schody a ucítila prudkou bolest v kotníku. Přes usazené oči ustrašeně nahlížela do sklepa, kde se mísily podivné zvuky, pachy a stíny. Určitě je tam někde paní Hobbová.

Bývalo jich tady víc, ale ti další se začali paní Hobbové bát a raději odešli jinam. Třeba stará paní Millerová, která si s ní hrávala na schovávanou. Té Chloe říkala Mary. A pak ještě pan Drake, který se jí ptal na podivné věci, třeba jestli už někdo žije na Mésíci. I když Chloe většinou nevěděla, co na to odpovědět, vždycky se na ni mile usmíval a říkal, že je hodná holčička.

Chodívala dolů ráda, bavilo ji povídat si s těmi lidmi. Věděla, že se nemá dívat za kamna. Visel tam totiž muž s nateklým fialovým obličejem. Nebyl nebezpečný, ale při pohledu na něj ji vždycky rozbolelo břicho.

„Chloe?“ ozval se Emilyin tlumený hlas. „Tak jdeš sem?“

Máma by řekla: „Mysli jen na hezké věci a pusť z hlavy ty špatné.“ A tak když Chloe sestoupila poslední tři schody, myslela na paní Millerovou a pana Drakea. Vzpomínky na paní Hobbovou zaplašila... nebo se o to alespoň snažila.

Zamžourala do šera. Svítila jen noční světla, která maminka všude nechala zapojit, když se jí Chloe svěřila, že se bojí chodit do sklepa. Máma usoudila, že je to kvůli strachu ze tmy, což nebylo daleko od pravdy, neboť ve tmě se za ní paní Hobbová může nepozorovaně příkrást a děsit ji.

Chloe se ve tmě podařilo rozpoznat dveře do spíže. Upřela pohled tím směrem a kráčela tak rychle, jak jen dovedla. Najednou se něco pohnulo. V tu ránu bylo po předsevzetí nedívat se kolem sebe. Ale to se jen zhoupnul ten oběšenec, zahlédla za kamny jeho komíhající se ruku.

Přiběhla ke dveřím a s trhnutím je otevřela. Uvnitř byla naprostá tma.

„Chloe?“ ozvala se Emily zevnitř.

Zařala pěstičky. Emily je *opravdu* ošklivá. Ještě ke všemu se schovává.

Nahoře zaslechla něčí kroky. Maminka? Že by už byla doma?

„Ale jdi, Chloe. Ty se přece nebojíš tmy, nebo snad ano?“ posmívala se jí Emily. „Asi jsi pořád ještě malé dítě.“

Chloe se zakabonila. Vždyť ona vůbec nic neví. Je to hloupá, zákeřná holka. Podám jí tu kolu a hned jdu nahoru. Povím mamince, jaká Emily je. Už mě nikdy hlídat nebude.

Nahlédla do malé místnosti a snažila se vzpomenout si, kde je uložena kola. Asi tamhle na polici. Zamířila k ní a stoupla si na špičky. Nahmatala studenou plechovku a sevřela ji v dlani...

„Chloe? Chloe!“ Znělo to jako Emilyin hlas, ale tentokrát sem doléhal odněkud z dálky. Uslyšela dusání kroků nahoře. „Chloe, kde jsi?“

Plechovka jí vyklouzla z ruky a s bouchnutím dopadla na podlahu. S prskáním a syčením se jí kutálela k nohám a během chvilky stála Chloe ve svých bačkůrkách uprostřed kaluže sladké bublinkové limonády.

„Chloe, Chloe, kde jsi?“ pitvořil se za jejími zády nějaký hlas, který se snažil napodobit Emily.

Pomalou se otočila.

Ve dveřích stála stará žena v růžovém županu. Oči i bílé zuby jí svítily do tmy. Paní Hobbová. Chloe měla sto chutí zavřít oči a dělat, že ji nevidí. Ale neodvážila se. Věděla, že by pak vše bylo ještě horší.

Kůže na těle paní Hobbové se podivně vlnila a kroutila. Pak začala černat a žhnout, praskala jako větvičky v plápolajícím ohýnku. Na podlahu s pleskáním dopadaly velké ohořelé kusy jejího těla. Vlasy syčely a spékaly se v plamenech. A pak už z ní nezbylo nic, jen lebka posetá cáry zčernalého masa se zářivě bílými zuby v pootevřených čelistech.

„Vítám tě zpátky, Chloe.“

PRUDCE JSEM SE POSADILA NA POSTELI, jednou rukou jsem sevřela přívěsek na krku, druhou jsem měla zamotanou v prostěradle. Snažila jsem se poskládat dohromady útržky svého snu, ale nedařilo se mi je zachytit. Mizely mi před očima jako chomáčky mlhy. Něco o sklepe... malá holka... to jako já? Nedokázala jsem si vzpomenout, jestli jsme vůbec někdy měli sklep – vždycky jsme bydleli v nějakém činžáku.

Malá holka ve sklepe, fakt děsivá představa..., ale konečkonců sklepy přece odjakživa naháněly hrůzu, ne? Otřásla jsem se jen při pomýšlení na tu tmou, prázdnotu, vlhko. Býval tam... Nemohu si vzpomenout kdo. Nějaký muž za kamny...?

Najednou jsem nadskočila leknutím. Kdosi zuřivě zabušil na dveře mého pokoje.

„Chloe!“ zavřískala Annette. „Proč ti nezvonil budík? Jsem hospodyně, ne tvoje chůva. Jestli přijdeš zase pozdě, zavolám tvému otci.“

Tahle výhrůžka rozhodně nepatří do kategorie mých nočních můr. I kdyby se Annette podařilo zastihnout mého otce v Berlíně, stejně by jen předstíral, že poslouchá. Nespustil by oči ze svého BlackBerry a v myšlenkách by se zabýval nějakými důležitými věcmi, jako třeba předpovědí počasí. Neurčitě by zadrmolil cosi jako: „Promluvíím si s ní, až se vrátím domů.“ Ale jsem si jistá, že stejně by se mu všechno vykourřilo z hlavy, sotva by zavěsil.

Pustila jsem si rádio na plné pecky a začala se hrabat z postele.

* * *

O půl hodiny později už jsem stála v koupelně před zrcadlem a upravovala se do školy.

Stáhla jsem si vlasy po stranách do sponek, ale při pohledu na sebe jsem zoufale zavrtěla hlavou. Vždyť vypadám sotva na dvanáct let... tohle fakt nemám zapotřebí. Už mi bylo patnáct, ale v restauracích mi stále nabízejí dětské menu. Těžko jim to mohu mít za zlé. Měřím s bídou metr padesát a křivky na mém těle jsou znatelné, jen když si obléknu hodně těsné džíny a ještě těsnější tričko.

Teta Lauren přísahala, že vyrostu do výšky i do krásy, až konečně dostanu první menstruaci. V této chvíli bych to přeformulovala na „jestli“, místo „až“. Většina mých kámošek už ji dostala ve dvanácti, nebo dokonce v jedenácti letech. Snažím se tím moc nezabývat, což vůbec není jednoduché. Mám pocit, že se mnou není něco v pořádku. Připadám si hloupě pokaždé, když se o tom holky začnou bavit. V duchu se pak modlím, abych se neprořekla, že já pořád nic. Teta Lauren mě přesvědčuje, že na tom nic divného není. Je doktorka, takže asi tyhle věci zná. Jenomže já se tím užívám. Hodně.

„Chloe!“ Dvěře se zatřásly pod Annettinou masitou pěstí. „Sedím na záchodě,“ vyštěkla jsem. „Snad mám aspoň tady právo na trochu soukromí.“

Zkusila jsem si stáhnout vlasy dozadu a prameny ze stran zvednout nahoru. Hm, to by šlo. Jenomže sotva jsem otočila hlavu, abych se podívala, jak vypadám z profilu, sponka sjela z mých dětsky jemných vlasů dolů.

Neměla jsem si je nechat ostříhat. Jenomže mě už nebavilo nosit dlouhé rovné vlasy jako malá holka. Chtěla jsem mít vlasy po ramena, takový ten střapatý účes. Na modelkách vypadá skvěle. Ale na mně? O dost slabší.

Zadívala jsem se na neotevřenou tubu barvy na vlasy. Kari se dušovala, že červené pramínky na mých tmavých vlasech budou vypadat dokonale. Nemohla jsem se zbavit představy, že budu vypadat jako nanuk. Ale třeba mě to fakt udělá starší...

„Jdu telefonovat, Chloe,“ ječela Annette.

Popadla jsem tubu s barvou, hodila ji do batohu a otevřela dveře.

Běžela jsem po schodech jako vždycky. Domy se mění, ale moje zvyklosti nikdy. Vzpomínám si na ten den, kdy jsem začala chodit do školky. Maminka mě chytila za ruku a přes druhé rameno si přehodila můj batůžek s nápisem Silver Moon. Stály jsme spolu nahoře na schodišti.

„Připrav se, Chloe,“ řekla. „Jedna, dva, tři...“

Rozběhly jsme se ze schodů a zastavily až dole, obě udýchané a rozesmáté. Podlaha se pod námi houpala a nakláněla, sotva jsme se držely na nohou, ale všechny obavy z mého prvního dne ve školce byly pryč.

A tak jsme společně běhávaly ze schodů každé ráno, celou školku a polovinu první třídy... a pak už jsem neměla nikoho, s kým bych ty schody mohla sbíhat.

Zastavila jsem se dole a dotkla se svého přívěsku pod tričkem. Zahнала jsem vzpomínky, hodila na záda batoh a vykročila ven z chodby.

Poté, co maminka zemřela, každou chvíli jsme se stěhovali do jiné části Buffala. Otec obchodoval s luxusními byty. Vždycky nějaký koupil těsně před dokončením rekonstrukce, a když byly všechny práce hotové, zase ho prodal. Pořád někam cestoval, nebylo důležité někde zapustit kořeny. Tedy pro něj.

Dnes ráno ty schody nebyly zas tak skvělý nápad. Žaludek se mi už tak houpal strachem ze čtvrtletní písemky ze španělštiny. Při minulém testu jsem naprosto vybuchla, zůstala jsem tehdy přes víkend u Beth, místo abych se šprtala. Sice jsem prošla, ale s hodně odřenými ušima. Španělština nikdy nepatřila k mým silným stránkám, ale jestli to nedotáhnu aspoň na céčko, táta by si mohl všimnout, že něco není v pořádku. Možná by začal zvažovat, jestli umělecká škola je pro mě opravdu správná volba.

Milos na mě čekal v taxíku u chodníku. Už mě vozí do školy dva roky, za tu dobu jsme se dvakrát stěhovali a vystřídala jsem tři školy. Když jsem nasedla, sklopil na mé straně clonu proti slunci. Svítalo mi do očí dál, ale nestěžovala jsem si.

Nahmatala jsem známou trhlinu na područce a ovanula mě umělá vůně borovice z osvěžovače nad ventilátorem. Žaludek se trochu zklidnil.

„Koukal jsem včera na film,“ prohodil, zatímco přejížděl přes tři jízdny pruhy. „Ten by se ti líbil.“

„Nějaký thriller?“

„Ne.“ Zamračil se, pohnul rty, jako by zvažoval slova. „Akčně dobrodružný. Víš, plno zbraní, pořád něco vybuchuje. Solidní zabíjačka.“ Nerada opravuji jeho angličtinu, ale on to vyžaduje. „Chtěl jsi říct střelka.“

Pozvedl tmavé obočí nad jedním okem. „Když někoho zastřelíš, tak ho přece zabiješ, ne?“

Vyprskla jsem smíchy. Pak jsme si povídali o filmech. Mé oblíbené téma.

Když přijímal hovor z dispečinku, zahledla jsem se bočním oknem na ulici. Zpoza hloučku chlápků v oblecích vyběhl dlouhovlasý kluk. V ruce si nesl jakousi staromódní plastovou krabici na obědy s obrázkem komiksového hrdiny. Zrovna jsem usilovně přemýšlela, co to může být za kreslenou postavičku, takže jsem si ani nevšimla, kam má ten kluk namířeno. Až do poslední chvíle, kdy seskočil z obrubníku a dopadl mezi nás a další auto.

„Milosi!“ zaječela jsem. „Pozor...“

Poslední slovo vyrazilo z mých plic ve chvíli, kdy mě bezpečnostní pás zarazil v pohybu vpřed. Řidiči začali zuřivě troubit, jejich rozhořčení se za námi šířilo řetězovou reakcí.

„Co je?“ nechápavě se ptal Milos. „Chloe? Co se děje?“

Podívala jsem se přes kapotu a... nikde nikdo. Před námi prázdný pruh, po levé straně nás míjela auta, ze kterých řidiči našťavaně posunkovali na Milose.

„T-t-t...“ sevřela jsem pěsti, jako bych čekala, že mi to pomůže se vymáčknout. *Když se zasekneš, zkus to říct jinak*, radila mi vždycky logopedka. „Myslím, že jsem viděla ně-ně-ně...“

Mluv pomalu, nejprve si rozmysli vhodná slova.

„Promiň. Zdálo se mi, že vidím, jak nám někdo skočil před auto.“

Pomalu se rozjel. „Někdy se mi to taky stává, když otočím hlavu. Jako bych koutkem oka někoho zahlédl, ale nikde nikdo.“ Pokývala jsem hlavou. Znovu mě rozbolel žaludek.

NEJDRÍVE TEN ZVLÁŠTNÍ SEN, který jsem si nedokázala vysvětlit, pak ten kluk, který tam vlastně vůbec nebyl – zmocnil se mě strach. Pokud nebudu znát odpověď alespoň na jednu z těch podivných věcí, které mi vrtají hlavou, těžko budu schopna se soustředit na písemku ze španělštiny. Rozhodla jsem se zavolat tetě Lauren. Ozvala se mi hlasová schránka, a tak jsem jen nechala vzkaz, že to zkusím znovu o přestávce na oběd. Vydala jsem se ke skřínce své kamarádky Kari. Byla jsem sotva vpůli cesty, když se teta sama ozvala.

„Bydlela jsem někdy v domě se sklepem?“ vypálila jsem na ni bez úvodu.

„Taktéž ti přeji dobré ráno.“

„Promiň. Měla jsem takový divný sen, pořád mi leží v hlavě.“ Popsala jsem těch pár útržků, které jsem si ještě dokázala vybavit.

„Aha, tak to bude ten starý dům v Allentown. Byla jsi ještě malý špunt. Je celkem logické, že si ho nepamatuješ.“

„Dík. Nějak se to...“

„Pořád se ti to vrací? Musela to být pořádná noční můra.“

„Jakási nestvůra žijící ve sklepě. Takové hloupé klišé. Úplně se stydím.“

„Nestvůra? Jaká...?“

Operátor na druhém konci nás přerušil, kovově znějící hlas sdělil: „Doktorko Fellowsová, hlaste se na pracovišti 3B, prosím.“

„To je pro tebe,“ řekla jsem.

„Však oni počkají. Je všechno v pořádku, Chloe? Připadáš mi dost rozrušená.“

„Ne, to jen... moje fantazie je dnes nějak bujná. Polekala jsem ráno Milose, zdálo se mi, že vidím nějakého kluka, jak vbíhá přímo pod náš taxík.“

„Cože?“

„Ale žádný kluk tam nebyl. Jen v mé hlavě.“ Zahlédla jsem Kari u její skříňky a zamávala na ni. „Už bude zvonit, tak...“

„Vyzvednu tě po škole. Zajdeme spolu na oběd a probereme to.“

Zavěsila dříve, než jsem stačila něco namítnout. Zavrtěla jsem hlavou a utíkala za Kari.

Škola. Na tohle téma se toho moc říct nedá. Kdekdo žije v domnění, že umělecká škola je jiná, překypuje kreativní energií, třídy jsou plné spokojených mladých lidí, dokonce i gotici jsou zde tak šťastni, jak jen jim to jejich rozervané duše dovolí. Předpokládá se, že na uměleckých školách nebude tolik rivality a šikany. Koneckonců nejeden z těch, kteří sem chodí, už byl většinou šikanován na jiné škole.

Je pravda, že tyhle věci se na Gurneyově vyšší umělecké škole téměř nedějí. Nicméně když dáte dohromady skupinu dětí, vždycky se rozškatulkují, jakkoli se může zdát, že mají hodně společného. Zformují se partičky. U nás to však nejsou party namakaných sportovců, podivínských šprtů a naprostých nul. Máme tady klany výtvarníků, hudebníků a herců.

Jako studentka divadelního umění jsem se ocitla mezi herci. Bohužel se zdá, že talent tady znamená mnohem méně než vzhled, držení těla či vyjadřovací schopnosti. Nejsem zrovna typ holky, za kterou se všichni otáčejí, a v těch dalších dvou parametrech neboduji vůbec. Na žebříčku oblíbenosti se řadím mezi dokonale šedivý průměr. Prostě tuctová holka, která nikomu v hlavě neleží.

Ale vždycky jsem toužila studovat uměleckou školu a tahle je tak prima, jak jsem si představovala. Navíc mi táta slíbil, že tady mohu zůstat až do konce studia, bez ohledu na to, koli-

krát se přestěhujeme. To znamená, že poprvé v životě nejsem ta „nová holka“. Nastoupila jsem tady do prvního ročníku stejně jako všichni ostatní. Normální studentka. Konečně.

Jenomže toho dne jsem si moc normální nepřipadala. Celé dopoledne jsem přemýšlela o tom klukovi na ulici. Napadala mě hromada logických vysvětlení. Asi jsem tak zírala na tu jeho krabici, že jsem nepostřehla, kam vlastně běží. Možná naskočil do auta, které bylo přistavené u chodníku. Nebo v poslední chvíli udělal kličku a ztratil se v davu.

Dává to smysl. Tak proč se mi ty vzpomínky pořád vrací?

„Koukni,“ zahalekala Miranda, když jsem o přestávce na oběd prohledávala svou skříňku. „Tamhle ho máš. Běž se zeptat, jestli půjde na ten večírek. Co je na tom tak těžkého?“

„Nech ji být,“ bránila mě Beth. Natáhla se mi přes rameno, sebrala z vrchní police jasně žlutou tašku s obědem a zamávala mi s ní před obličejem. „Nechápu, jak tuhle neonovou barvu můžeš přehlédnout, Chloe.“

„Potřebovala by štafle, aby viděla tak vysoko,“ pošklebovala se mi Kari.

Žduchla jsem ji zadkem a začaly jsme se smát.

Beth obrátila oči v sloup. „Nechte toho, holky, jinak nechytíme volný stůl.“

Došly jsme až k Brentově skříňce a Miranda do mě rýpla loktem. „Tak se ho zeptej, Chloe.“

Řekla to sice šeptem, ale schválně dost hlasitě na to, aby ji zaslechl. Nejdříve se po nás ohlédl..., ale hned uhnul očima. Polilo mě horko. Křečovitě jsem sevřela svou tašku s obědem v náruči.

Kari pohodila hlavou a její dlouhé tmavé vlasy mě zašimraly na tváři. „Pitomec,“ ucedila. „Kašli na něj.“

„Není pitomec, prostě se mu nelíbím. S tím se nedá nic dělat.“

„Hele,“ opáčila Miranda. „Tak já se zeptám místo tebe.“

„Ne!“ Chytla jsem ji za paži. „P-prosím.“

Udělala znechucenou grimasu. „Bože, nemůžeš se pořád chovat jako malé děcko. Je ti patnáct, Chloe. Musíš konečně vzít život do svých rukou.“

„Jako třeba telefonovat nějakému klukovi tak dlouho, dokud ti jeho máma neřekne, abys mu dala pokoj?“ obula se do ní Kari.

Miranda jen pokrčila rameny. „To byla Robertova máma. On to nikdy neřekl.“

„Jo? Jestli si to jen nenamlouváš.“

Teď už se opravdu začaly hádat. Normálně bych se mezi ně vložila a snažila se situaci uklidnit, ale tentokrát jsem byla na Mirandu fakt naštvaná za to, jak mě před Brentem ztrapnila.

Kari, Beth a já sem tam probíráme kluky, ale zas tak poblázněné do nich nejsme. Miranda ano – už jich vystřídala víc, než by si dokázala vzpomenout. A když se přidala do naší party, najednou jsme pokládaly za dost důležité sem tam prohodit, který se nám líbí. Připadala jsem si dost opožděná. Když jsem se prořekla, že jsem ještě nikdy neměla rande, mohla se potrhat smíchy. Na sebevědomí mi to fakt nepřidalo. A tak jsem si vymyslela, že jsem zamilovaná. Do Brenta.

Naivně jsem věřila, že postačí jen říct jeho jméno a že se mi líbí. Tak to ani náhodou. Miranda nedokázala udržet jazyk za zuby – hned za tepla mu vyslepičila, že jsem do něj zabouchnutá. Příšerný trapas. V koutku duše jsem doufala, že Brent na to řekne: „Super. Mně se Chloe taky líbí.“ Opět – ani náhodou. Předtím jsme spolu občas prohodili pár slov na španělštině. Teď si sedal o dvě řady dál, jako bych zničehonic začala šířit tu nejhorší nakažlivou nemoc na světě.

Právě jsme došly k jídelně, když jsem zaslechla, jak na mě někdo volá. Otočila jsem se a uviděla Nata Boziana, jak se žene směrem ke mně a jeho zrzavé vlasy září v hale plné lidí jako maják. Srazil se s nějakým starším klukem, omluvně se na něj zazužil a prodíral se dál naším směrem.

„Ahoj,“ pozdravila jsem, když došel k nám.

„Ahoj. Ty jsi zapomněla, že Petrieho filmový klub se přesouvá na dnešní polední přestávku? Dneska je na programu avantgarda. Víš, že máš ráda umělecké filmy.“

Potlačila jsem ironický smích.

„Tak já teda vyřídím, že se omlouváš. A řeknu Petriemu, že nemáš zájem režírovat ten krátký film.“

„O tom se bude mluvit dneska?“

Nate už se otáčel k odchodu. „Možná jo, možná ne. Tak já řeknu Petriemu...“

„Musím běžet,“ oznámila jsem holkám a utíkala za ním.

Filmový klub začal vzadu za scénou jako obvykle. Vždycky tam poobědváme a probereme, co je třeba, protože do hlediště se s jídlem nesmí.

Opravdu se dnes diskutovalo o chystaném krátkém filmu. Mé jméno se *objevilo* na seznamu kandidátů na režii. Jako jediná z prvního ročníku jsem se dostala do užšího výběru. Pak všichni sledovali scény z avantgardních filmů, ale mně spíše probíhalo hlavou, s jakou ukázkou tvorby půjdu na konkurs. Vytratila jsem se dříve, než promítání skončilo, a zamířila zpátky ke své skřínce.

Můj mozek cestou pokračoval v překotných úvahách. Už jsem byla vpůli cesty, když se opět přihlásil o slovo žaludek. Uvědomila jsem si, že jsem se samým rozrušením nad tou zprávou zapomněla najíst.

Jenomže moje taška s obědem zůstala vzadu za scénou. Koukla jsem na hodinky. Deset minut do začátku hodiny. To stihnu.

Filmový klub mezitím skončil. Ten, kdo opustil hlediště jako poslední, zhasnul světla. Neměla jsem potuchy, jak je rozsvítit. Najít vypínač, který není ve tmě *vidět*, není jen tak. Ještě jsem neslyšela o vypínači, který by svítil ve tmě. To je nápad! Na tom by se dalo vydělat. Dost na to, aby se zaplatil můj první film. Pravda, někdo by ho musel *vyrobit*. Já spíše dokážu sypat z rukávu nápady, jako ostatně většina režisérů.

Opatrně jsem šmátrala před sebou a snažila se trefit do uličky mezi sedadly, dvakrát jsem se praštila do kolena. Po chvíli si mé oči přece jen trochu zvykly na slabý svit nouzových světel a našla jsem schody, které vedou za scénou. Pak to šlo čím dál hůř.

Závěsy rozdělují prostor za scénou do několika menších částí. Je tady sklad a taky provizorní převlékárny. Není problém rozsvítit, ale vždycky to dělá člověk, který ví, kde najít vypínače.

Snažila jsem se je nahmatat na nejbližší zdi, ale bez úspěchu, a tak jsem to vzdala. Slabý svit nouzového osvětlení mi umožnil vidět alespoň obrysy. Pořád lepší než nic.

Nicméně stále tady byla tma jako v ranci. Ve tmě se docela bojím, a to už od dětství. Vzpomínám si na podivné zážitky, kdy mě mí vymyšlení přátelé lákali do temných míst a pak mě strašili. Víím, že to zní divně. Zatímco ostatní děti si vymýšlejí kamarády na hraní – já si představovala strašidla.

Vůně líčidel mi napověděla, že jsem v prostoru pro převlékání, ale ten závan, který se mísil s nezaměnitelnou vůní naftalínu a starých kostýmů, mě tentokrát neuklidňoval tak jako jindy.

Tři další schody nahoru a najednou jsem vyjekla. Asi jsem jen šlápla na oponu a rozvlnila ji, ale dost mě to vyděsilo. Skvělé. Jak hlasitě jsem zaječela? Pevně doufám, že zdejší zdi jsou zvukotěsné.

Přejela jsem rukou po drsném polyesteru, našla otvor a rozhrnula závěsy. Před sebou jsem rozeznala jídelní stůl. Na něm leželo něco žlutého. Snad moje taška.

Provizorní chodba budila dojem, že vybíhá dopředu a ztrácí se kdesi v nekonečné temnotě. Perspektiva – po stranách závěsy, které vypadají, jako by směřovaly šikmo k sobě, takže chodba se vzadu zužuje. Zajímavá iluze, je z ní cítit napětí. Tohle bych si měla zapamatovat pro svůj film.

Jakmile jsem chodbu začala vnímat jako prostor, kde se odehrává film, mé nervy se uklidnily. Zarámovala jsem si záběr, scéna díky mým krokům působila trhaně, což vytvořilo dojem bezprostřednosti. Divák vše sleduje z pohledu protagonistky, přihlouplé holky, která nejistě kráčí směrem, odkud zaslechla podivný zvuk.

Něco bouchlo. Nadskočila jsem leknutím a podlaha pod mnou zavržala. *Tenhle* zvuk mě vyděsil ještě víc. Masírovala jsem si naběhlou husí kůži na pažích a pokusila se zasmát. Dobrá, říkála jsem přece *podivný zvuk*, ne? Takže teď zvukové efekty, prosím.

Další zvuk. Něco zašustilo. Aha, tak v naší strašidelné chodbě máme hlodavce, proč ne? To už je ale hodně ohrané. Je na čase vypnout přebujelou fantazii a soustředit se. *Režirovat* scénu.

Naše protagonistka vidí něco na konci chodby. Siluetu postavy...

Ach bože. Takové laciné napětí. Chtělo by to něco originálnějšího... opravdu tajemného...

Nejlépe obojí.

Co to jen zahlédla? Dětská taška na obědy, jasně žlutá, zářící novotou, jako by vůbec nepatřila do tohoto starého chátrajícího domu.

Nechej ten film běžet dál, ať se ti zase nerozutečou myšlenky...

Ztichlým prostorem se ozval vzlykot, který se po chvíli změnil v srdceryvný pláč. Pak se opět ztišil, už bylo slyšet jen plačtivé posmrkávání.

Pláč. Skvělé. V mém filmu. Protagonistka zahlédne tašku s obědem a uslyší záhadné vzlykání. Najednou na konci haly zahlédne pohyb. Tmavá silueta...

Vyrazila jsem dopředu pro svou tašku. Popadla jsem ji a pádila odsud co nejrychleji pryč.

„CHLOE! POČKEJ!“
Vhodila jsem svůj netknutý oběd do skříňky a odcházela pryč. Vtom jsem zaslechla, jak na mě volá Nate. Otočila jsem se a uviděla ho, jak se prodírá kolem hloučku postávajících holek. Zazvonilo a v chodbě propukl zmatek, všichni se strkali a razili si cestu jako lososi, kteří plují proti proudu řeky a překonávají překážky, které jim stojí v cestě. Nate se musel hodně snažit, aby se ke mně dostal.

„Zmizela jsi z klubu dřív, než jsem si s tebou stihl promluvit. Chtěl jsem se zeptat, jestli jdeš na ten taneční večírek.“

„Zítřka? Jo, půjdu.“

Nahodil zářivý úsměv s dolíčky na tvářích. „Fajn! Takže se tam uvidíme.“

Kolem něj se nahrnulo hejno lidí. Stála jsem tam a zírala na něj. To mě opravdu sháněl jen proto, aby se mě zeptal, jestli půjdu tancovat? Pravda, není to totéž, jako kdyby mi řekl, *abych* s ním šla tancovat, ale stejně... Rozhodně budu muset zvážít, co si vzít na sebe.

Nějaký kluk z vyššího ročníku do mě vrazil, shodil mi batoh a vztekle brblal něco o tom, že „stojí uprostřed chodby a čumí“. Sehnula jsem se pro batoh a najednou jsem ucítila vlhko v rozkroku.

V mžiku jsem se narovнала a zůstala nehybně stát. Váhavě jsem vykročila vpřed.

Ach bože. To jsem si pustila do kalhot? Zhluboka jsem se nadechla. Možná *jsem* nemocná. Od rána mám žaludek na vodě.

Snad to půjde nějak vyčistit. Jinak беру taxík a jedu domů.

Na záchodě jsem si stáhla kalhotky a uviděla jasně červenou barvu.

Pár minut jsem tam jen seděla, křenila se jako idiot a doufala, že to, co se říká o kamerách na školních záchodcích, není pravda.

Nacpala jsem si do kalhotek toaletní papír, natáhla džíný a belhala se ven z kabinky. Můj zrak najednou padl na zařízení, které se v naší umývárně objevilo už na podzim. Až do dnešního dne mi šlo pěkně na nervy: automat na dámské hygienické potřeby.

Šmátrala jsem v zadní kapse: pětidolarová bankovka, desetidolarovka a ještě dva centy. Zpátky do kabinky. Prohrabala jsem celý batoh a našla... jeden niklák.

Začala jsem automat zkoumat trochu víc zblízka. Prohlédla jsem si poškrábaný zámek, o kterém Beth říkala, že by se dal klidně otevřít nehtem. Smutně koukám na ty své – tak dlouhé tedy nejsou. Ale klíčem od našeho domu se mi to povedlo raz dva.

Dneska mám fakt velký den. Jsem ve výběru pro režii toho spotu. Nate se mě zeptal, jestli půjdu tancovat. První menstruace. A teď ještě ke všemu první kriminální čin.

Dala jsem se do pořádku. Když jsem se pak snažila vylovit z batohu kartáč na vlasy, našla jsem tubu s barvou na vlasy. Vytáhla jsem ji ven. Můj odraz v zrcadle se na mě zazubil.

Koneckonců, proč bych nemohla na seznam přidat „první neomluvenou hodinu“ a „první barvení vlasů“? V umyvadle na školních záchodcích to jistě nebude snadný úkol, ale pořád lepší než doma s Annette za zády.

Trvalo mi dvacet minut, než jsem si vytvořila tučt z rávivě červených pramínků. Musela jsem si sundat tričko, abych si ho nezašpinila, a tak jsem stála nad umyvadlem jen v džínách a podprsence. Naštěstí se za celou dobu nikdo neobjevil.

Vysušila jsem si pramínky papírovými ručníky, zhluboka se nadechla, koukla na sebe... a obličej se mi rozzářil spokojeným úsměvem. Kari měla pravdu. Fakt je to dobrý. Annette bude v šoku. Táta si možná něčeho všimne. Možná se i naštvě. Ale

nikdo už mi nebude vnucovat jídelníček pro děti do dvanácti let.

Ozvalo se vrznutí dveří. Hodila jsem ručníky do odpadků, chňapla tričko a zmizela v kabince. Sotva jsem stihla zavřít dveře na závoru, zaslechla jsem, jak ta holka, co přišla, začala plakat. Mrkla jsem se dolů a uviděla ve vedlejší kabince nohy v teniskách Reebok.

Mám se jí zeptat, co se stalo? Asi by se cítila trapně.

Uslyšela jsem spláchnutí a stín dole se pohnul. Závoru cvakla a dveře se otevřely. Ale když začala téct voda, vzlyky ještě nabraly na síle.

Zastavila vodu. Ozvalo se skřípání role s ručníky. Zašustil papír. Dveře se otevřely a zavřely. Pláč pokračoval dál.

Zamrazilo mě v zádech. Třeba si to rozmyslela a zůstala tady, dokud se jí nepodaří uklidnit, ale ten pláč byl slyšet pořád vedle mě. Ve vedlejší kabince.

Sevřela jsem dlaně. Zase ta moje fantazie.

Pomaloučku jsem se předklonila. Za zástěnou už jsem nezahlédla žádné nohy. Sehnula jsem se ještě víc. Nikde nic. V žádné kabince. Pláč po chvíli ustal.

Hodila jsem na sebe tričko a vyběhla ven z umývárny, než to začne znovu. Dveře za mnou zaklaply, všechno ztichlo. Prázdňá chodba.

„Hej ty!“

Otočila jsem se a uviděla školníka, jak kráčí ke mně. Vydechla jsem úlevou.

„T-toaleta,“ vykoktala jsem ze sebe. „Potřebovala jsem na toaletu.“

Mířil ke mně, nepoznávala jsem ho. Byl asi tak ve věku mého otce, ostříhaný na ježka, na sobě měl uniformu, kterou nosí správci naší školy. Asi nějaký zástup za pana Teitlebauma.

„J-já jdu právě na vyučování.“

Vykročila jsem.

„Hej ty! Pojď zpátky. Chci s tebou mluvit.“

Jediné, co jsem ještě zaslechla, byly kroky. Mé kroky. A proč neslyším ty jeho?

Zrychlila jsem.

Kolem mě se mihla jakási šmouha. Vzduch se zachvěl a asi tři metry přede mnou se zhmotnila postava v košili a kalhotách školníka. Udělala jsem čelem vzad a prchala pryč.

Po celé chodbě se rozléhalo jeho hlasité klení. Najednou se zpoza rohu vynořil nějaký student, málem jsme do sebe vrazili. Zakoktala jsem něco na omluvu a ohlédla se za sebe. Školník nikde.

Vydechla jsem úlevou a zavřela oči. Když jsem je zase otevřela, modrá správcovská košile byla jen pár centimetrů od mého obličeje. Pozvedla jsem zrak... a zaječela.

Vypadal jako figurína, která se ocitla příliš blízko ohni. Na popáleném obličejí se roztékala mokvající kůže. Použil na mě jedno oko, zatímco to druhé opustilo oční jamku a sjelo až k lícní kosti. Znetvořená kůže pokrývala ochablou tvář, z koutku úst pomalu stékala slina a...

Zkřivené rty se otevřely. „Možná mi teď budeš chvíli naslouchat.“

Pádila jsem chodbou jako smyslů zbavená. Dveře jedné třídy se otevřely.

„Chloe?“ Mužský hlas.

Bezhlavě jsem prchala dál.

„Mluv se mnou!“ zachroptěl znovu ten hlas. Blížil se ke mně a já byla hrůzou bez sebe. „Víš, jak dlouho už tady vězím?“

Proběhla jsem dveřmi ke schodišti a prchala nahoru.

Nahoru? Každá přihlouplá hrdinka míří nahoru!

Na patře jsem se stočila a vyrazila po dalším schodišti ještě výš. Školník se belhal kousek za mnou, svíral zábradlí mokvajícími prsty, ze kterých čněly kosti.

Proběhla jsem dveřmi a pádila hlavní chodbou.

„Poslouchej mě, ty sobecký spratku. Chci jen, abys pět minut...“

Udělala jsem kličku do nejbližší prázdné třídy a zabouchla dveře. Couvala jsem doprostřed místnosti, když najednou školník prošel zavřenými dveřmi. *Skrz* dveře. Ten roztékající se obličej byl najednou pryč, už vypadal zase normálně.

„Je to lepší? Přestaneš už ječet a začneš mluvit se...“

Vystartovala jsem k oknu a začala zkoumat, jak ho otevřít. Pak jsem si uvědomila, jak jsem vysoko. Aspoň deset metrů... nad chodníkem.

„Chloe!“

Dveře se rozrazily. V nich se objevila zástupkyně ředitele paní Waughová a můj matikář pan Travis a ještě učitel hudebky, na jehož jméno jsem si nevzpomněla. Když mě uviděli u okna, paní Waughová roztáhla paže, aby zastavila ty další dva muže.

„Chloe?“ pronesla tiše. „Zlatíčko, pojď kousek dál od toho okna.“

„Já jsem jen...“

„Chloe...“

Zmateně jsem se ohlédla směrem k oknu.

Pan Travis proběhl kolem paní Waughové a složil mě na podlahu tak prudce, že mi vyrazil dech. Když se snažil posbírat na nohy, ještě mě nešťastně kopl kolenem do břicha. Zkroutila jsem se do klubíčka a sténala bolestí.

Po chvíli jsem opět otevřela oči a hleděla přímo do tváře školníkovi, který se skláněl nade mnou. Zaječela jsem a snažila se vstát, ale pan Travis a učitel hudebky mě drželi na zemi, zatímco paní Waughová cosi drmolila do mobilu.

Školník se naklonil skrz pana Travise. „Tak co, holčičko, promluvíme si konečně? Teď už mi neunikneš.“

Mlátila jsem a kopala kolem sebe, všemi silami jsem se snažila jim vytrhnout. Sevřeli mě ještě pevněji, neměla jsem proti nim šanci. Nejasně jsem slyšela paní Waughovou, jak křičí, že pomoc už je na cestě. Školník přitlačil svůj obličej k mému a změnil ho v tu hrůzostrašnou rozteklou masku. Byl tak blízko, že jsem hleděla přímo do jeho vypouleného oka, které se sotva drželo v oční jamce.

Kousala jsem se do jazyka, abych se ovládla a neječela. Ucítila jsem, jak se mi ústa naplnila krví. Čím víc jsem se snažila bojovat, tím silněji mě učitelé drželi na zemi. Zkroutili mi ruce za zády tak, že jsem vykřikla bolestí.

„Copak ho nevidíte?“ ječela jsem. „Tamhle. Prosím. Prosím, prosím, prosím. Odežňte ho ode mě pryč. Zažňte ho pryč.“

Ale vůbec mě neposlouchali. Rvala jsem se s nimi dál a vrískala jako šílená, ale svírali mě tak, že jsem se nemohla ani pohnout. Ten popálený chlápek pořád u mě, já hrůzou bez sebe.

Nakonec vběhli dovnitř dva muži v uniformách. Jeden z nich mě pomáhal držet, zatímco ten druhý se přesunul dozadu, abych na něj neviděla. Zmáčkl mi předloktí a zapíchnul do něj jehlu. Ucítila jsem, jak se mi do žil začal vlévat chlad.

Všechno kolem mě se začalo houpat. Postava školníka pomalu ztrácela obrysy, jen místy se mi ještě před očima mihla jeho silueta.

„Ne!“ zakvílel. „Potřebuji s ní mluvit! Copak to nechápete? Ona mě slyší. Jen chci...“

Ale jeho hlas byl čím dál slabší. Záchranáři mě položili na nosítka. Když je zvedli, ucítila jsem příjemné kolébání... jako když sedíte na hřbetu slona. Jednou jsem na něm jela, maminka mě kdysi vzala do ZOO, teď jsem se tam ocitla zpátky, mámina náruč kolem mě a její smích...

V uších mi doznívalo už jen školníkovovo vzteklé úpění: „Neberte mi ji. Potřebuji s ní mluvit!“

Kolébání. Sloní hřbet. Maminčin smích...

SEDELA JSEM NA OKRAJI nemocničního lůžka a snažila se přesvědčit sama sebe, že stále ještě spím. Pokládala jsem to za jediné smysluplné vysvětlení všeho, co se kolem mě odehrávalo. Raději jsem setrvala v *iluzi*, protože *sen* byl prostě tou snesitelnější variantou.

Teta Lauren seděla vedle mě a svírala mi ruku. Zírala jsem na sestry, jak chodí tam a zpět po chodbě kolem mého pokoje. Teta si všimla, kam směřuje můj pohled. Vstala a šla zavřít dveře. Sledovala jsem ji očima plnými slz a představovala si, že místo ní u mě sedí maminka. Něco se ve mně zlomilo, najednou jsem byla zase šestiletá holka a plakala jsem steskem po ní.

Otřela jsem si dlaně o přikrývku. Byla tuhá a drsná, nepříjemně mě škrábala na vysušené pokožce. V místnosti bylo takové horko, že se mi při každém nadechnutí sevřelo hrdlo. Teta Lauren mi podala vodu. Obemkla jsem prsty příjemně chladivou sklenici. Ve vodě jsem ucítila kovovou pachut, ale vypila jsem ji hltavými doušky.

„Nápravný domov?“ pronesla jsem nevěřičně. Připadalo mi, že zdi nasávají slova z mých úst, jako bych se ocitla ve zvukotěsné místnosti, která vše pohltí a zůstane jen mrtvé ticho.

„Ach bože, Chloe.“ Vytáhla kapesník a utřela si nos. „Víš, kolikrát už jsem musela pacientovi říct, že umírá? A přece mi tohle připadá daleko horší.“

Naklonila ke mně obličej. „Já vím, jak moc chceš jít studovat na univerzitu do Los Angeles. Za této situace bychom tě tam jinak nedostali, zlatíčko.“

„To vymyslel táta?“

Odmíčila se. Bylo mi jasné, že by nejraději hodila všechnu vinu na něj. Když maminka zemřela, chtěla si mě vzít k sobě a ušetřit mě života s chůvami v prázdných bytech. Nikdy mému otci neodpustila, že to odmítnul. Stejně jako mu nikdy neodpustila ten večer, kdy máma zemřela. Co na tom, že to byl boční náraz a řidič ujel, aniž by jim pomohl? Otec seděl za volantem, a tak byl podle ní zodpovědný za to, co se stalo.

„Ne,“ odpověděla nakonec. „Trvá na tom škola. Budeš muset zůstat dva týdny na pozorování v nápravném domově, jinak ti to natrvalo zůstane v záznamech.“

„Co mi zůstane v záznamech?“

Žmoulala v dlani kapesník. „Je to ta prokl...“ Zarazila se. „Je to politika nulové tolerance.“ Vyrazila ze sebe ta slova zlostněji než nadávku, která se jí původně drala na jazyk.

„Nulová tolerance? Máš na mysli násilí? A-a-ale já jsem ne...“

„Já vím, že ne. Ale pro ně je celá záležitost jasná. Rvala ses s učitelem, a teď potřebuješ pomoc.“

V domově. Pro děti, kterým přeskočilo.

Probudila jsem se několikrát za noc. Když jsem se probrala podruhé, uviděla jsem otce, jak stojí ve dveřích a dívá se na mě. Potřetí seděl u mé postele. Všiml si, že jsem otevřela oči, naklonil se ke mně a neohrabaně mě poplácal po ruce.

„To bude dobré,“ zamumlal. „Všechno bude zase dobré.“

Zase jsem usnula.

Ráno tam táta pořád ještě byl. Oči měl zakalené a vrásky kolem úst hlubší, než jsem si je pamatovala. Celou noc nespál, přiletěl kvůli mně z Berlína.

Nemyslím si, že táta někdy chtěl mít děti. Ale nikdy by mi něco takového neřekl ani ve vzteku. Teta Lauren si o něm může myslet cokoli, ale já vím, že se snaží. Jen asi neví, co si se mnou má počít. Jako bych byla štěně, které mu zanechal někdo, koho velmi miloval, a on se teď snažil o ně postarat co nejlíp, ačkoli psům vůbec nerozumí.